

“Fiaim, nincs valami ennivalótok?”¹ Ezekkel a szavakkal találkozunk a Feltámadott a tanítványaival. Jézus halála után az apostolok visszatértek a mindennapi életükbe. A tóhoz mennek és halásznak. Azt gondolhatjuk, hogy hirtelenül mindent feladtak. De nem feltétele

a feltámadásnak a szent hely. Az Úr megy a munkahelyükre. A mindennapi életben találkoznak vele, de csak akkor ismerik fel, amikor együtt esznek. Kérjük az Urat, hogy velünk is találkozzon a mindennapi életünkben.

HÚSVÉT III: VASÁRNAPJA

† EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Amikor a kenyeret megtörte, felismerték.

Húsvétvasárnap ketten a tanítványok közül egy Emmausz nevű faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumra (két-három óra járásnyira) fekszik. Útközben megbeszélték egymás között mindazt, ami történt. Míg beszélgettek és vitatkoztak, egyszerre maga Jézus közeledett feléjük, és hozzájuk szegődött. Ők azonban nem ismerték meg őt, mert látásukban akadályozva voltak. Jézus megkérdezte őket: „Milyen dolgokról beszélgettetek egymással útközben?” Erre szomorúan megálltak és egyikük, akit Kleofásnak hívtak, ezt válaszolta neki: „Te vagy talán az egyetlen idegen Jeruzsálemben,

aki nem tudja, mi történt ott ezekben a napokban?”

Ő megkérdezte: „Miért, mi történt?” Azok ezt felelték: „A názáreti Jézus esete, aki szóban és tettben nagyhatású próféta volt Isten és az egész nép előtt. Főpapjaink és elöljáróink kiszolgáltatták őt, hogy halálra ítéljék, és keresztre feszítsék. Pedig mi azt reméltük, hogy ő váltja meg Izraelt. Azóta, hogy ezek történtek, már három nap telt el, és néhány hozzánk tartozó asszony megzavart bennünket. Hajnalban a sírnál voltak, de nem találták ott a holttestét. Azzal a hírrrel tértek vissza, hogy angyalok jelentek meg nekik, akik azt állították, hogy él. Közülünk néhányan el is mentek a sírhoz, és úgy

¹ Jn 21,5

találtak mindent, ahogyan az asszonyok mondták, őt magát azonban nem látták. Jézus erre így szólt: „Ó, ti oktanok, késedelmes szívűek! Képtelenek vagytok hinni abban, amit a próféták jövendöltek! Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?” Aztán Mózesen kezdve valamennyi prófétából megmagyarázta, ami az Írásokban őrá szól.

Közben odaértek a faluhoz, ahová tartottak. Úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok marasztalták és kérték: „Maradj velünk, mert esteledik, és lemenőben már a nap.” Betért tehát, hogy velük maradjon. Amikor asztalhoz

ültek, kezébe vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odanyújtotta nekik. Erre megnyílt a szemük, és fölismerték. De ő eltűnt előlük.

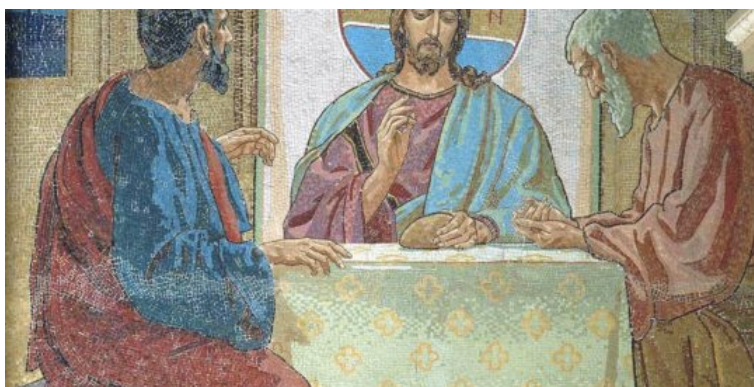
Akkor azt mondták egymásnak: „Ugye lángolt a szívünk, amikor útközben beszélt hozzánk, és kifejtette az Írásokat?” Még abban az órában útra keltek és visszatértek Jeruzsálembe. Ott egybegyűlve találták a tizenegyet és társaikat. Azok ezzel fogadták őket: „Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak!” Erre ők is elbeszélték, mi történt az úton, és hogyan ismerték fel Jézust a kenyértörésben.

Ezek az evangélium igéi.

Eltűnt a szemük elől

Gyász - veszteség - kétségbeesés. Minden elveszettnek tűnik. De mennek tovább. Jézus halálának eseményeiről beszélgetnek. Folytatják az útjukat új céljukat szem előtt tartva: Emmausz. Egy olyan hely, ahol nem szabad Jézusról megemlékezni. Kezdődjék az új, hagyják el a régit. Soha többé nem akarnak visszamenni a horror helyére, Jeruzsálembe. És akkor minden egészen másként történik...

Mennek és beszélgetnek. Szavaikban és emlékeikben gyász van. Egyszerű, mindennapi életteljesítmény. Nem spekulálnak. Minek kell még történnie?

A gyász útja a várakozás, a változások megértésének útjává válik. A tanítványokkal sétálva megosztja velük, hogy mi is történt. Jézus jelen van a történet elbeszélésekor. Bízhatnak benne. Értelmezik és megértik. **Velük együtt megy és nem hagyja őket békén. És akkor történik: a két gyászolóval megtöri a kenyeret. A szemük**

felnyílt. Az Úr feltámadt. Visszamennek ezzel az értékes tapasztalattal. Megértették, hogy Jézus mindig jelen van a Igében és a kenyérben - még akkor is, ha rejtve vannak szemeink és kezeink előtt.

Különös az ilyen jelenlét. Vagy nem? De mi a “jelenlét”? Képzeljük el, hogy ülünk vagy állunk a zsúfolt buszon. Jelen vannak a körülöttünk lévő emberek? Vagy talán inkább az a személy, akire gondolsz, könyöktávolságban van? A jelenlétnek mindig fizikai természetűnek kell lennie? Vagy

egy másik példa: Egy idős hölgy a plébániatemplomból könnyekkel meséli el és mélyen megérintette őt szeretet férjének utolsó órája. Az utolsó óra fájdalmat jelentett mindkettőjüknek. Kétségbeesetten nézet az ágy fölé a keresztre és imádkozott: “Uram, mentsd meg!” És ebben a pillanatban vette az utolsó levegőt. A fájdalom és a gyász ellenére ez az asszony megtapasztalja Isten jelenlétét. Csak hetekkel később tudta elmesélni. egész életében emlékezni fog rá. Isten egy pillanatra megmutatta magát. Csak arra volt szüksége, hogy valakinek elmesélje és akiről azt gyanította, hogy megérti. De nem tudja megragadni ezt az értékes és érzékeny pillanatot, csak emlékezni és mesélni tud róla. És nem mindenki fogja megérteni. De készen áll a saját halálának órájára, amely belemegy ebbe a szerető és megváltó jelenlétbe.

Ugyanez történt Jézus tanítványaival húsvét után. Jézus halálának első sokkja után elindultak. **Megtörnek és felbomlanak az emlékek elmondásakor. Az értelmezés minden szava értékes. Minden szót teleszívnak és erőt adnak belőle. És megértik a kenyértörés titkait. Minden szentmisében Jézus jelen van az Igében és a kenyérben - mekkora esély, mekkora ajándék!** El tudjuk fogadni?